

. Albes breus a les mans (1973)

Com a persona, l'hem vist callar davant el crit dels altres; l'hem vist abandonar la gran ciutat, on aparentment tot era dit, i recloure's a la petita ciutat aparentment marginada; com a poeta busca els racons, agafa amb la mà una escorça mentre aguarda absort el cel gran amb ocells el nom dels quals desconeix, acaricia una cella, repeteix un únic nom, la música d'un nom. Aquí comença la seva poesia.

Josep M. Carandell (Pròleg a Albes breus a les mans, 1973)

. Raval (1975)

Uno de los mejores modelos de prosa catalana que a partir de ahora podrán utilizar los profesores de nuestra lengua será, sin duda, esa treintena de páginas magistrales de Raval. Ni el mejor Ruyra, ni el mejor Sagarra, ni el mejor prosista catalán de cualquier tiempo que ustedes propongan, podría superar la prosa nítida, exacta e irreprochable de Feliu Formosa en Raval. Me apresuro a sentar esta afirmación tras una rigurosa compulsión con diversos textos magistrales. El ritmo, el equilibrio, la proporción, el orden, la nitidez, la plasticidad, son otras tantas características de esta prosa segura, directa y, sin embargo, infinitamente trabajada, obra de un artífice del idioma que no olvida en ningún momento, por otra parte, la sencillez expresiva, la eficacia narrativa, la pureza verbal, tan próximas a las fuentes y a los orígenes.

Angel Marsá (El Correo Catalán, 23-X-1975)

. Cançoner (1976)

Com diu l'explicació de la coberta posterior del llibre, Cançoner és el "testimoni estremidor fet del record de la companya desapareguda". Però aquesta desaparició, essent tan real, no és acceptada mai pel poeta, en tots els vint poemes del recull, l'elaboració dels quals és datada, per ell, abril-octubre 1974. Sempre hi ha per a ell, no una esperança, sinó una al·lucinació del retorn. La dona estimada li ha estat merament arrabassada i cal que tot torni al món on ella pugui residir, recuperada i sempre igual, a punt de rependre una vida que ha estat interrompuda per una absència intolerable. Llavors, amb la natural i perfecta reaparició, fins i tot els poemes mai no haurien existit. La "proposta" del poeta arriba a un extrem insòlit de sacrifici: que el poema mori, mentre ella visqui, i que tot el que ha estat viscut per l'home i la dona concrets que s'estimaven torni a ésser vida i no pugui ni haver suscitat cap comentari, és a dir, la motivació de la

poesia. Perquè la realitat, així viscuda, ja és prou per a fer néixer una altra realitat, sense que calgui récorre a la metafísica. Es comprèn així que aquests admirables i sorprenents poemes siguin un repte per a qui vulgui analitzar-los.

Joan Triadú (AVUI, 20-III-1977)

. Llibre dels viatges (1978)

Tot un món de paraules que volen ser -i són- paraules en el món, tot el cant fins ara d'un poeta de la soledat i les presències, d'un ésser humà que escriu poesia perquè no vol ésser oblidat de la llum. Tinc una finestra a la meua esquerra. Si em giro, veig la figuera talada, al clos de davant de casa, i el canyissar on ve a dormir el vent, i l'ametller que aviat parlarà de resurrecció. I tinc el meu somni i les meves certeses, que són el treball del meu destí. I ara he d'escriure sobre una poesia que se m'assembla -tot i ésser tan diferent de la meua- perquè inefablement se'm comunica. L'he vista néixer en les seves exploracions i cristallitzacions, en el seu aïllament i en la seva temptativa d'ésser ofrena d'una vida personal a la nostàlgia comuna de "mon semblable, mon frère" i d'afegir a la desolació del temps i a l'anhel de l'home el ram i el rem d'una alegria jaspada d'ombra.

Agustí Bartra (Pròleg a Llibre dels viatges, 1978)

. Semblança (1986)

Aquesta circumspecció a l'interior del record, de la vida, és portada per Feliu Formosa utilitzant una riquesa tècnica i teòrica encomiable. Aquests 16 poemes ens mostren la densitat poètica d'un gran mestre de la literatura. Formosa ens ha portat al seu terreny, a un sentimentalisme càlid i tendre on destaca l'amor com alguna cosa no gens estúpida, i ha preservat la visió neula i rànica que es té del llenguatge poètic i refermat la investigació personal del poeta a l'univers del moment de la paraula.

David Castillo (EL PAÍS, 11-V-1986)

El viatge de Feliu Formosa albira, tot sovint, l'altra riba de la realitat submergida, la correspondència que potser uneix el paisatge interior i personal i el món de fora: " La poesia de Trakl és un treball d'introspecció conseqüent, on la imatge -sempre molt visualitzada- és alhora molt interioritzada." Semblança n'és també una confirmació, com ho és l'estima que Formosa té de la poesia de Rilke i de Vinyoli, espeleòlegs d'aquestes relacions ocultes.

J. M. Sala-Valldaura (SERRA D'OR, XII-1986)

. Per Puck (1992)

Si Shakespeare és el Teatre, si el teatre és on el món es manifesta alhora terrible i banal, si el sentit velat de la poesia arriba fins al sentit del no-sentit per la bellesa de la paraula -*Une rose dans les ténèbres?*, havia escrit Mallarmé-, si al teatre essencialment es juga amb la veritat i la mentida, Feliu transmuta la modesta aparença inicial del seu llibre -uns poemes i unes proses que evocuen moments estel·lars de la història del teatre- en un text plural i savi on res no hi és sobrer i la vida, acompanyada de la mort, es mostra insuportable i bella.

Jordi Coca (Pròleg a Per Puck, 1992)

BIBLIOGRAFIA

POESIA

- Albes breus a les mans. Edicions Proa. Barcelona, 1973
- Llibre de les meditacions. Edicions 62. Barcelona, 1973
- Raval. Edicions 62. Barcelona, 1975
- Cançoner. Editorial Vosgos. Barcelona, 1976
- Llibre dels viatges. Edicions Proa. Barcelona, 1977
- Si tot és dintre. Editorial Crítica. Barcelona, 1980
- Semblança. Llibres del Mall. Barcelona, 1986
- Per Puck. Columna. Barcelona, 1992
- Impasse "Jardins de Samarcanda". Eumo Editorial i Cafè Central. Barcelona, 1992.

PROSA

- Per una acció teatral. Edicions 62. Barcelona, 1971
- El present vulnerable. Diaris I (1973-1978). Laia. Barcelona, 1979

POESIA ESCRITA EN COL.LABORACIO

- Amb efecte (amb Joan Casas). Empúries. Barcelona, 1987

- Pols al retrovisor (amb Joan Casas). Eliseu Climent Editor. València, 1989

TRADUCCIONS

* Feliu Formosa és, a hores d'ara, un dels traductors més competents i coneguts de la literatura catalana. Són de cabdal interès, sobretot, les traduccions de literatura alemanya al català. Ha traduït obres de Bertolt Brecht, August Strindberg, Friedrich Dürrenmatt, Peter Hanke, Klaus Mann, Thomas Mann, Herman Hesse, Thomas Bernhard i Georg Trakl, entre altres.

TEATRE

* També destaca, Feliu Formosa, per la seva dedicació al teatre. Ha fet d'actor i de director, i un gruix important de la seva feina de traducció ha estat dedicada al teatre.

NOTICIA BIOGRAFICA

Feliu Formosa va néixer a Sabadell, l'any 1934. Es llicencià en Llengües Romàniques i seguí estudis de germanística a la Universitat de Heidelberg, on exercí de professor d'espanyol el curs 1959-60. S'ha dedicat professionalment al món del teatre i de la traducció. Es coneguda la seva vinculació al teatre independent dels primers anys seixanta i, des de 1975, treballa com a professor a l'Institut del Teatre. També és important i nombrosa la seva feina de traductor, sobretot de literatura alemanya, al català i al castellà.

Com a poeta, hom el considera una de les veus més intenses i madures dels darrers vint anys. La seva obra ha estat guardonada amb diferents premis (Ciutat de Barcelona, Premi "Cavall Verd" de Poesia, Lletra d'Or, etc.) i també traduïda a diferents idiomes.

F E L I U F O R M O S A

S U M A R I

- * Qui sóc i per què escric Feliu Formosa
- * Presència invulnerable Anna Murià
- * Feliu Formosa, l'explorador..... Anna Ma. Gil
- * La crítica ha dit
- * Notícia biogràfica
- * Bibliografia

- * Textos
 - Meditació última..... Llibre de les meditacions.
Edicions, 62. Barcelona, 1973
 - "Faràs dos trucs"..... Cançoner. Editorial Vosgos
Barcelona, 1976
 - "Son amples els camins que..."..... Semblança. Llibres del Mall.
Barcelona, 1986
 - IX-XII Per Puck. Columna.
Barcelona, 1992
 - Petites alegries IV Impasse. Eumo /Cafè Central.
1992.

L'ESCRIPTOR DEL MES

"- Suplement mensual de
"Crònica d'Ensenyament" és una
publicació conjunta dels Departaments d'Ensenyament i de Cultura
de la Generalitat de Catalunya

Directors: Isidor Cònsul
Oriol Pi de Cabanyes

Col.laboradors d'aquest número: Feliu Formosa
Anna Murià
Anna M. Gil

Coordinació: Marta Montserrat
Disseny gràfic: Taula de Disseny
Disseny de la coberta: Estudi Propaganda
Fotografia de la coberta: Eloi Bonjoch
Realització: Art-Co/2000, SL,
Impressió: Agpograf
Dipòsit Legal: B
ISSN
Barcelona, maig de 1994